

القلب آفتاب^(۳)

خدایم ارماد سلیمیان

صاحب الامر

یکی از لقب‌های حضرت مهدی (عج)، «صاحب الامر» است. ششمین پیشوای شیعیان دربارهٔ رخداد‌های هنگام ظهور می‌فرماید: «... در این زمان هرکس از فرزندان علی (ع) که در مدینه است، به مکه می‌گریزد و به صاحب امر می‌پیوندد و صاحب امر به سوی عراق می‌رود...»^۱

اگرچه، دیگر امامان (ع) نیز صاحب امر امامت بوده‌اند، ولی به خاطر عظمت امر امامت و قیام آن حضرت این لقب دربارهٔ حضرت مهدی (عج) متداول‌تر است.

«رئان بن صلت» گوید: «به امام رضا (ع) گفتم: آیا شما صاحب‌الامر هستید؟ فرمود: من صاحب الامر هستم، اما آن کسی که زمین را از عدل آکنده سازد، هم‌چنان که پر از جور شده باشد، نیستم و چگونه او باشم در حالی که ضعف بدن مرا می‌بینی و قائم کسی است که در سن پیران و منظر جوانان قیام کند...»^۲

البته آنچه بیشتر در روایات آمده «صاحب هذا الامر» است؛ ولی رفته رفته این ترکیب در زبان مردم به «صاحب الامر» تبدیل شده و به عنوان یکی از القاب آن حضرت رایج شده است.

صاحب الزمان

از جمله القاب آن حضرت که در میان شیعیان بیشتر رایج شده، لقب صاحب‌الزمان است. اگرچه این لقب در متن روایات به ندرت ذکر شده، ولی در زبان راویان و اصحاب و شیعیان فراوان مورد استفاده قرار گرفته است. «فضل بن شاذان» در کتاب فضائل، روایتی از پیامبر اکرم (ص) نقل کرده است که آن حضرت فرمود: «هر آن کسی که دوست دارد خداوند را در حال کمال ایمان و حسن اسلام ملاقات کند، پس می‌بایست حجت، صاحب‌الزمان قائم منتظر مهدی را دوست داشته باشد.»^۳

اگرچه هریک از ائمه (ع)، صاحب زمان خویش‌اند، ولی به اعتبار طول عمر فراوان حضرت مهدی (عج) و اینکه مدت زمانی بیشتر از دیگر ائمه (ع) زندگی خواهد کرد، ایشان بیشتر از بقیهٔ آن بزرگواران به این لقب شهرت یافته است.

بی‌نوشت‌ها:

۱. نعمانی، الغیبه، ص ۲۷۰، باب ۱۴، ج ۴۳

۲. شیخ صدوق، کمال‌الدین و تمام النعمه، ج ۲، ص ۳۵

۳. ابن شاذان، الفضائل، ص ۱۶۶

دعای فرج به کتاب

دعای فرج

قریش گریخته و پناه برده بود، پس به برکت خواندن این دعا از کشته شدن نجات یافت.^۱
دعای فرج این گونه آغاز می‌شود: «اللهم عظم البلاء و برح الخفاء...»^۲
گفتنی است که دعاهای دیگری نیز به عنوان «دعای فرج» موسوم است؛ چنان که مرحوم علامه مجلسی در بحارالانوار، تحت عنوان «باب ادعیه الفرج» سی و نه دعا را آورده است.^۳

بی‌نوشت‌ها:

۱. نجم‌الثاقب، ص ۲۶۳ - ۲۶۲

۲. مصباح کفعمی، ص ۱۷۶

۳. رک: بحارالانوار، ج ۹۵، ص ۱۰۸

دعا کنید رسد آن زمان که یار بیاید
بهار باغ جهان، زینت بهار بیاید
دعا کنید دعایی که آفتاب درخشان
به سرپرستی گل‌های روزگار بیاید
زند به گردهٔ شب زخم، گام توسن عزمش
چو از فراز زمان مهر شب شکار بیاید
قیامتی کند از قامتش قیام که گویی
معاد روشن انسان در این دیار بیاید
کتاب عشق گشوده، «و این یکاد» بخوانید
دعا کنید که آن یار غمگسار بیاید
کلمهٔ «فرج» به معنای آسودگی از اندوه و
غم و بیماری و آنچه نفوس از آن کراهت دارند،
می‌باشد هم‌چنین معنای فرج را گشایش نیز
گفته‌اند.

«دعای فرج» دعایی است که حضرت ولی عصر (عج) آن را به یکی از شیعیان (محمّد بن احمد بن ابی‌اللیث) آموختند.

میرزا حسین نوری در کتاب نجم‌الثاقب به نقل از «کنوز النجاح» تألیف شیخ طبرسی آورده است: «این دعا را حضرت صاحب‌الزمان (عج) در خواب به ابی‌الحسن محمد بن ابی‌اللیث در شهر بغداد در مقابر قریش تعلیم نموده است. ابی‌الحسن از ترس کشته شدن به مقابر

بَابُ الْيَا صَدِّقِ الْمُرْتَضَى عَلَيْهِ السَّلَامُ